

LEDEN 2026

Leden byl opravdu ledový. Někdy v polovině měsíce celý den (byl to pátek a pak ještě v sobotu dopoledne) hustě sněžilo a následující týden bylo pod nulou, takže odhrabané závěje hezky umrzly a sníh nám vydržel pěkně dlouho. Ale ani sněhová nadílka nás neodradila od procházek.

Ale sníh nezastavil čas a bylo potřeba doplňovat zásoby. Což se p. Vilímkovy nevyplatilo. Došly mu granule pro psa, kterého měl ve střídavé péči s bývalou manželkou. Nabídl se jí, že když je tam taková slota, tak si psa nechá déle, aby se pro něj nemusela trmáčet v závějích (k předání mělo dojít právě ten pátek, kdy od rána hustě sněžilo). Ale aby psisko nehladovělo, bylo potřeba dojít pro zásoby. A před zverimexem p. Vilímek upadl a na jeho ruce bylo se ukázala podivná boule, která naznačovala, že kosti postrádají obvyklou celistvost. Odvezly jsme ho do ÚVN, kde Roentgenovy paprsky tuto laickou diagnózu potvrdily. Takže se psí panička musela na Suchdol přesto vydat.

Po víkendu jel p. Vilímek do úvéenky zase, aby primářka ortopedie posoudila, zda je nutné operace. Byla. K opravě kostí bylo potřeba asi sedmi šroubů.

Hned na začátku – ještě před popsáním úrazem – nás zastihla nepříjemná zpráva. Nikoleta – jedna z pohotovostních služeb – nám v pátek 2.1. v podvečer napsala mail, že odchází, vrací se na Slovensko, a že sem nepřijede. Zprávu jsme si přečetli v pondělí 5.1., což byl den, kdy začínal její služební týden. Udělala o navzdory písemné dohodě, že se odchodu budeme domlouvat aspoň měsíc předem. Bohužel systém pohotovostních služeb, které s námi nejsou v pracovně právním

vztahu a musíme se spolehnout na jen slušnost a zodpovědnost, což s sebou občas přináší taková úskalí. Považovali jsme to za nehezský podraz.

O noční služby během týdne se podělili Max. Liza a Zuzana a na víkend jsme museli někoho zaplatit.

Naštěstí se nám rychle ozvala náhradnice. Jmenuje se Barbora a vypadá sympaticky, tak sem snad zapadne. Bude bydlet na dvoulůžkovém pokoji s Lizou, doufejme, že se tam děvčata snesou.

V lednu se rozhodlo, že obyvatelka bytu č. 3 se do Horizontu už nevrátí a my budeme hledat novou.

Ve stacionáři jsme přišli také o jednu paní, která nastoupila do pobytového zařízení. Měla se po svátcích vrátit z odlehčovací služby, ale dcera volala, že se její stav zhoršil a už se nebude moci vrátit ani domů ani do Horizontu.

Naopak se tu objevila nová zájemkyně. Na samém závěru měsíce sem přijela s dcerou na úvodní návštěvu a v únoru si stacionář vyzkouší a rozhodně se, jestli sem bude chodit nebo ne.

Hned v prvním měsíci roku jsme tu měli první dětskou návštěvu. Přišli šesťáci ze zdejší školy a s klientkami a Anežkou v družné zábavě jeden pátek vyráběli den a noc.

Tři lednové pátky nás přišel potěšit mladý dobrovolník Šimon s kytarou. Společně jsme vytvořili zpěvníček. Dámy si ho rychle oblíbily a na jeho návštěvy se těšily.

Po delší době k nám zase zavítal nějaký pejsek. Klientky byly nadšené, tak doufáme, že tu nebyli naposled.

No a každý den jsme tu měli nějakou kulturní akci

Nejprve přišlo Dejvické trio. Už asi po čtvrté. Vždy chodili v adventu, ale loni jsme to nestihli. Tak přišli 6.1. a odehráli nám moc hezký tříkrálový koncert. K tomu není co dodat. Krásně se poslouchají a krásně se na ně dívá. Pánové se zalíbením sledovali sličné hudebnice a dámy zase švarného violistu. Jako obvykle se to moc líbilo a byl to důstojný start našeho kulturního roku.

Druhá akce byla neobvyklá, protože šlo o událost hudebně kulinářskou, což nebývá obvyklé spojení. Přišli k nám Gabriel a Dalia Guerreiro. Gabriel samozřejmě především ro to, aby nám zahrál a zapíval.

Ale jeho choť napadlo, že bychom mohli událost zpestřit tím,

že bychom si společně uvařili nějaké brazilské jídlo. Vybrala **pão de queijo**, což jsou pečené kuličky z tapiokové mouky a sýra. Takže jsme v první části akce hnětli těsto a dělali kuličky, a zatímco byly v troubě, tak nám Gabriel hrál a zpíval. A na závěr jsme si společně pochutnali.

Dále – a to poprvé –
přišla paní Procházková.
Loni nás velkoryse se svou
rodinou podpořila a výrazně
nám přispěla na nákup auta.
A teď v lednu nás podpořila
kulturně. Vyslyšela naši
prosbu, aby nám popovídala
o své cestě na Nový Zéland.
Strávila tam tři měsíce, takže
ho mohla projet opravdu
důkladně a nešlo jen o
nějakou dovolenou

s cestovou (i když i to by bylo zajímavé). A právě kvůli tomu, že tam strávila tak
dlouho, bylo zážitků i fotek tolik, že ve svém vystoupení nás stihla vzít jen na jižní
ostrov. Ale slíbila, že se vrátí a projede s námi i ten severní.

A nakonec přišel pan Kamil Dvořák (v doprovodu rodiny). Řekla nám o něm

Petra, která na něj narazila někde
na Facebooku. Že je ve věku asi 92
let velmi aktivní, a právě si vydal
knížku vlastních básniček. Pan
Dvořák je úžasně zajímavý pán.
Profesí architekt, který (nejen díky
své profesi) hodně cestoval.
Obdivuhodné je na něm i to, že už
je mu dvaadevadesát a přesto mu
to úžasně myslí a mluví.

Za téma přednášky si vybral

Jemen. Byl tam v roce 2009 a byli jednou z posledních výprav, která se tam mohla
bezpečně vydat. Krátce na to vypukla občanská válka a pro turisty se stal prakticky
nedostupným. Což je škoda, na fotografiích jsme viděli úžasně vyzdobené stavby,
které jsou unikátní i pro arabský orient. Pan Dvořák byl o pár let starší než kdokoli
z publika, což je v našem zařízení velmi neobvyklé. Na všechny působil velmi
sympaticky. Na závěr jsme ho požádali o krátkou prezentaci jeho nové knížky -
básnické sbírečky Kecy prosté i sprosté, kterou vydal vlastním nákladem pod
pseudonymem Děda Kamil. A nejen že ji napsal. Také si ji vyzdobil vlastními
kresbami. Několik přítomných si knížku koupilo a paní Borová z ní hned k pobavení
všech přečetla básničku o důchodci:

„Na přechodu pro chodce

Stojí starej důchodce.

Čumí vpravo, čumí vlevo.

Aby ho nic nepřejelo

Pak se vrhne do provozu

Pod kola prvního vozu.“

A tím nám skončil první měsíc nového roku.

